

Arrest

nr. 103 759 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan/ onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de E.U.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLASA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het Commissariaat-generaal heeft op 14 januari 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen. Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend aan verzoeker.

1.2. Verzoekers beslissing loopt gelijk met deze van zijn partner P. M, dewelke een gelijkaardige beslissing kreeg op 14 januari 2013.

1.3. Dit is de bestreden beslissing van verzoeker, dewelke luidt als volgt:

“WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

in hoofde van een E.U.-onderdaan/ onderdaan van een kandidaat-lidstaat van de E.U.

G, David

Nationaal nummer: xxx

CG nummer: 1222545

DVZ nummer 6777790

Asielaanvraag: 17/12/2012 Overdracht CGVS: 28/12/2012

U werd op 4 januari 2013 van 9.00 uur tot 11.55 uur gehoord voor het Commissariaat-generaal in het bijzijn van een tolk die de Slovaakse taal machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Slovaakse nationaliteit te bezitten en van origine Roma te zijn. U bent afkomstig van Kosice. U verliet uw land van herkomst omdat u en uw gezin dakloos was. Uw zelfgebouwde hutjes en andere zelfgebouwde hutten werd in oktober 2012 door de autoriteiten gesloopt. Dit zorgde er voor dat u en uw gezin nergens onderdak had en op straat leefde. Op 4 januari 2012 overleed uw ziek zoontje. Uw dochtertjes werd dezelfde dag in een kindertehuis geplaatst omdat jullie geen inkomen hadden en niet beschikte over een woning. U trachtte uw dochter terug te krijgen, maar de Slovaakse wetgeving bepaalt dat kinderen in een kindertehuis worden geplaatst indien de ouders niet beschikken over woning en inkomen. Uw partner P. M. (OV. 7.628.932) is zwanger en u en uw partner vrezen dat het ongeborn kind na zijn geboorte ook in een kindertehuis zou worden geplaatst. U gaf aan dat u werkloos was en leefde van geld dat u kon verzamelen door oude metalen en papier te verkopen. Werk zoeken in Slovakije was volgens u niet mogelijk omdat u als dakloze en Roma scheef werd bekeken. Omwille van jullie dakloosheid werd u meermaals door politie opgepakt en geslagen. Verder gaf u aan dat Roma's in Slovakije werden gediscrimineerd en dat u meermaals omwille van uw origine door skinheads werd lastig gevallen. U verliet met uw partner, uw ouders, broers en zussen Slovakije op 21 november 2012. Op 17 december 2012 vroeg u en uw partner M. asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie identiteitskaarten, een USB stick, twee foto's van de kinderen, een brief van crisisinterventiecentrum d.d. 28/08/2012, een medisch attest d.d. 10/5/2012 voor.

B. Motivering

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slovakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slovakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen. Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de

Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet. Eerst en vooral wat uw verklaringen betreft, dient te worden vastgesteld dat de problematische situatie die u beschrijft (omstandigheden van uw huisvesting, het dakloos zijn, het gebrek aan werk en daaruit voortkomend gebrek aan financiële middelen, de mogelijke dreiging dat uw kinderen zullen geplaagd worden en het algemene racisme), eventueel beantwoordt aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande de problemen die u had met politieagenten en skinheads, (u werd door hen meermaals geslagen), dient te worden vastgesteld dat u niet kan overtuigen dat de autoriteiten u geen bescherming zouden bieden, gezien u niet eens de inspanning hebt gedaan zicht tot hen te richten en gezien uit voornoemde informatie blijkt dat het vinden van bescherming effectief mogelijk is. Bovendien legt u ter staving van uw verklaringen hieromtrent enkel een medisch attest voor. Dit attest stelt enkel dat u hartproblemen hebt, maar zegt niets over de omstandigheden waarin u deze gezondheidsproblemen hebt opgelopen. Het attest kan bijgevolg de door u aangehaalde problemen evenmin voldoende ondersteunen. Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u en uw partner P. M. in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, jullie identiteitskaarten, foto's, bevatten enkel persoonsgegevens. De USB stick bevatten meerdere muziekfiles en een aantal videofragmenten van nieuwsfeiten en de afbraak van hutten. Ook deze feiten worden niet betwist. De brief van het crisisinterventiecentrum (attest voorgelegd door uw partner) geeft weer dat uw partner niet in aanmerking komt voor een woning daar zij samenwoont met u en dat ze van de lijst voor crisisopvang wordt geschrapt. Dit document is echter geen bewijs of aanwijzing voor een intentionele daad vanwege de overheid met het oog u of uw partner te benadelen. De door jullie neergelegde documenten ter staving van jullie asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Volledigheidshalve dient er op te worden gewezen dat ook in hoofde van uw partner P. M. (OV. 7,628.932) een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht en de schending van artikel 57/6 lid 2 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "Artikel 57/6 lid 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag omkleed moet zijn met redenen, met vermelding van de omstandigheden van de zaak. Overeenkomstig dit artikel is het wettelijk vereist dat het Commissariaat-generaal een grondige analyse uitvoert van de omstandigheden van de zaak, zijn beslissing voldoende motiveert, en nauwkeurig uitlegt waarom er precies een beslissing tot weigering van inoverwegingname is genomen. Dit artikel is weerspiegeld in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Artikel 3 bepaalt dat de motiveringsplicht twee aspecten bevat, namelijk dat er überhaupt motivering is, en dat de motivering afdoende is. Deze principes werden ook meermaals bevestigd in rechtspraak (zie

bij voorbeeld: Cass., 18 december 1996, J.T. 1997, 173; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, 620; Cass., dd. 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be; RK. Brussel, 23 februari 2004, R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164). Onder de sectie "Motivering" van de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal het volgende, dat duidelijk geen (afdoende) motivering is, zoals voor elk deel toegelicht in dit verzoekschrift. Eerst is er een uiteenzetting van de relevante wettelijke bepalingen uit de Vreemdelingenwet en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna "Vluchtelingenverdrag"), alsook de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Verzoeker betwist niet of deze informatie nuttig is, maar duidt erop aan dat het per definitie geen motivering is, maar enkel een verklaring van de toepasselijke regels en hun uitleg. Vervolgens is er een omschrijving van de actuele situatie van Roma in Slowakije. Dit is niet meer dan een feitelijke uiteenzetting van de omstandigheden waarin Roma leven, alsook de maatregelen genomen door de Slowaakse autoriteiten. Ter illustratie, bepaalt de beslissing "uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden" of "de Slowaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden, Een feitelijke uiteenzetting van de situatie kan zeker niet gezien worden als motivering. In de rest van de beslissing stelt het Commissariaat-generaal dat de situatie van de verzoekster niet beschouwd kan worden als "vervolging" in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Maar er is nergens bepaald waarom dit het geval is. De beslissing vermeldt enkel wat de bereikte conclusie is, zonder uitleg hoe een dergelijke conclusie werd bereikt. Meer bepaald stelt de beslissing dat "er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève" of "... situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die (...) naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging". De summiere uitleg dat daden van vervolging "ernstig" moeten zijn en "mensenrechtenschendingen" moeten uitmaken lost dit probleem niet op, en is niet meer dan een herhaling van de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Nergens is uitgelegd waarom de daden in kwestie niet ernstig — respectievelijk geen schendingen van mensenrechten — zijn. Er worden ook geen voorbeelden gegeven van welke feiten in gelijkaardige omstandigheden wel daden van vervolging zouden zijn. Ook hier is er dus geen sprake van motivering. Het middel is bijgevolg ernstig".

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een eenvoudige lezing volstaat hiertoe. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.1.4. Verzoeker is als Slowaaks staatsburger onderdaan van een lidstaat van de EU. Zijn asielaanvraag kan slechts in overweging genomen worden wanneer uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken.

2.1.5. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit hei geval moest zijn" (GWH 26 juni 2008, nr. 95/2008).

2.1.6. Dit betekent dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonst dat er wat hem of haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Het bestuur motiveert als volgt: *“Uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije, zoals verzoekster, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slowaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slowaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen. Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.”*

2.1.7. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Verzoeker brengt geen stukken noch enig begin van bewijs waaruit redelijkerwijs mag blijken dat hij onder dergelijke daden van vervolging lijdt of leed in zijn land van herkomst. Al evenmin kan dit uit diens verklaringen geconcludeerd worden.

2.1.8. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en c) van de vreemdelingenwet.

2.1.9. De problematische situatie die verzoeker beschrijft zoals de omstandigheden van zijn huisvesting, het dakloos zijn, het gebrek aan werk en daaruit voortkomend gebrek aan financiële middelen, geweld door skinheads, de mogelijke dreiging dat zijn kinderen zullen geplaagd worden en het algemene racisme, beantwoorden eventueel aan een situatie van discriminatie die weliswaar afkeurenswaardig is, maar die, zoals hierboven aangegeven, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.1.10. Verzoekers verklaringen kunnen niet overtuigen. Tevens kan verzoeker niet overtuigen dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen bieden, gezien hij niet eens de inspanning heeft gedaan zich tot hen te richten of minstens hiervan een begin van bewijs bij te brengen en gezien uit voornoemde informatie blijkt dat het vinden van bescherming effectief mogelijk is. Bovendien legt verzoeker ter staving van zijn problemen enkel een medisch attest voor. Dit attest stelt enkel dat hij hartproblemen heeft, maar zegt niets over de omstandigheden waarin hij deze gezondheidsproblemen heeft opgelopen. Het attest kan bijgevolg de door hem aangehaalde problemen evenmin voldoende ondersteunen.

Bijgevolg blijkt uit zijn verklaringen niet duidelijk dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.1.11. De door verzoeker en zijn partner G.D. in het kader van hun asielaanvraag neergelegde documenten, zoals de identiteitskaarten en de foto's bevatten enkel persoonsgegevens. De USB-stick

bevat gegevens over feiten die niet worden betwist. De brief van het crisisinterventiecentrum geeft weer dat verzoekers partner niet in aanmerking komt voor een woning en dat ze van de lijst voor crisisopvang wordt geschrapt. Dit document is echter geen bewijs of aanwijzing voor een intentionele daad vanwege de overheid met het oog verzoeker of zijn partner te benadelen. De door hen neergelegde documenten ter staving van hun asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève.

2.2.2. Verzoeker licht haar tweede middel als volgt toe: *“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag — verkeerde definitie van “daden van vervolging” toegepast. De aangehaalde feiten en de omstandigheden is kwestie zijn duidelijk daden van vervolging, in tegenstelling tot de conclusies van het Commissariaat-generaal. De bescherming van het Vluchtelingenverdrag strekt zich niet enkel uit tot vervolging in de strikte betekenis van het woord, maar ook tot discriminatie en mensonwaardige behandeling. Slowakije is weliswaar een lidstaat van de Europese Unie, maar dat betekent niet automatisch dat er geen discriminatie of daden van vervolging plaatsvinden in Slowakije. Het Commissariaat-generaal geeft zelf toe dat “Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren”. De aangehaalde omstandigheden tonen aan dat verzoeker mensonwaardig werd behandeld. Hij heeft immers twee kinderen verloren — één omwille van gebrek aan gepaste medische zorg, en één door het brutale wegnemen door sociale diensten om te plaatsen in een kindertehuis. Het is dus verstaanbaar dat hij nu vreest dat hij ook zijn derde kind verliest. Het blijkt uit de materialen ingediend door verzoeker bij zijn asielaanvraag dat Roma vaak geslagen en gepest worden. Dit heeft ook betrekking op vrouwen. Het Commissariaat-generaal betwist deze feiten niet, maar laat het na om in te zien dat dit daden van vervolging zijn. Verzoeker vreest dat zijn zwangere partner in elkaar zou worden geslagen en zo hun derde kindje zou verliezen. Men kan zich moeilijk een grotere schending van mensenrechten inbeelden dan het wegnemen van kinderen. Doch ziet het Commissariaat-generaal dat niet in. Verzoeker voert daarom aan dat het Commissariaat-generaal een verkeerde interpretatie van de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het Vluchtelingenverdrag heeft toegepast. Het middel is bijgevolg ernstig.”*

2.2.3. Uit de informatie over Roma in Slowakije, dewelke toegevoegd werd aan verzoekers administratief dossier, kan worden geconcludeerd dat mogelijke algemene gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De Raad benadrukt in deze dat er duidelijk gemotiveerd werd in de bestreden beslissing dat deze vormen van discriminatie niet beschouwd kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hetgeen niet betekent dat deze niet als negatief ervaren kunnen worden, doch slechts dat zij juridisch niet kwalificeren onder het begrip ‘daden van vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.2.4. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. De problemen in Slowakije waarvan sprake in de probleemschets hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slowaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en c) van de vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker geenszins aan dat hij te lijden heeft of had onder ‘daden van vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie, in zijn land van herkomst.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel en laatste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet waarbij hij opwerpt dat er slechts op gebrekkige wijze rekening werd gehouden met alle relevante feiten van de zaak.

2.3.2. Verzoeker licht zijn derde en laatste middel als volgt toe: *“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet — gebrek om rekening te houden met alle relevante feiten. Het Commissariaat-generaal heeft bepaalde belangrijke feitelijke omstandigheden van de zaak niet besproken in de bestreden beslissing. Meer bepaald vermeldt de beslissing niet dat zowel de moeder als de broer van verzoeker legaal in België verblijven (op grond van positieve regularisatie beslissingen). Bovendien verblijven meerdere andere familieleden van verzoeker in België. Dit heeft een enorme impact op de situatie van verzoeker, en is van belang bij de beoordeling van daden van vervolging. Aangezien de familie van verzoeker niet meer in Slowakije is, is het ook veel moeilijker voor verzoeker om zichzelf, zijn partner, en zijn toekomstige kind(eren) te kunnen verdedigen tegen aanvallen. Alleen is men altijd zwakker. Door de afwezigheid van de familie zou daarom de situatie van verzoeker in Slowakije nog ondragelijker worden. Het Commissariaat-generaal negeert echter deze uiterst belangrijke feiten. Het middel is bijgevolg ernstig.”*

2.3.3. Verzoeker en diens partner gaven in hun respectievelijke interviews aan dat zij inderdaad familieleden hebben die in België verblijven. Het gaat om de familie van verzoeker. Met name diens broers en zussen verblijven in België en in Tsjechië (cf. pagina 6 interview/vragenlijst van 28 december 2012 met verzoeker). Doch dit betekent geenszins dat verzoeker die als meerderjarige een feitelijk gezin vormt met zijn meerderjarige partner, zich zonder meer kan beroepen op een familieleven of gezinsleven met zijn meerderjarige broers of zussen. Vooreerst betoogt hij dienaangaande niet verder dan de loutere vermelding van de aanwezigheid van bepaalde familieleden in het Rijk. Van samenwonen of een bepaalde band van afhankelijkheid wordt niet gesproken.

2.3.4. Daarenboven voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.3.5. Tot slot benadrukt de Raad nog dat waar verzoeker betoogt dat: *“Dit heeft een enorme impact op de situatie van verzoeker, en is van belang bij de beoordeling van daden van vervolging. Aangezien de familie van verzoeker niet meer in Slowakije is, is het ook veel moeilijker voor verzoeker om zichzelf, zijn partner, en zijn toekomstige kind(eren) te kunnen verdedigen tegen aanvallen. Alleen is men altijd zwakker. Door de afwezigheid van de familie zou daarom de situatie van verzoeker in Slowakije nog ondragelijker worden”* dat de kwalificatie van de ‘daden van vervolging’ in de zin van de Conventie van Genève niet noodzakelijk in verband staat met het al dan niet hebben van familieleden in het land van herkomst, noch in het land van de asielaanvraag. Minstens niet zonder enig betoog of ook maar enig begin van bewijs van een bestaande band van afhankelijkheid van verzoeker als meerderjarige van andere meerderjarige familieleden, dienaangaande.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC